เขียนโดย ภาษาสยาม
วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 15:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 23:40 น.

เสียงวรรณยุกต์ คือ การบังคับเสียงท้ายวรรคของบทร้อยกรอง

โดยเฉพาะบทร้อยกรองประเภทกลอน อันที่จริงไม่ถึงกับเป็นการบังคับที่เคร่งครัด

แต่ก็เป็นความนิยมโดยทั่วไปทางการแต่งบทร้อยกรอง

เสียงท้ายวรรคของกลอน

วรรคสดับ นิยมใช้เสียงวรรณยุกต์ทุกเสียง

วรรครับ นิยมใช้เสียงวรรณยุกต์เอก โท และจัตวา

วรรครอง นิยมใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญ และ ตรี

วรรคส่ง นิยมใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญ และตรี

หลักการสังเกตเสียงวรรณยุกต์

อักษรกลาง คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ

เขียนโดย ภาษาสยาม
วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 15:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 23:40 น.

คำตาย พื้นเสียงเป็นเสียงเอก

อักษรสูง คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา

คำตาย พื้นเสียงเป็นเสียงเอก

อักษรต่ำ คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ

มีรูปวรรณยุกต์เอก เสียงจะเป็นโท

มีรูปวรรณยุกต์โท เสียงจะเป็นตรี

คำตาย ที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น พื้นเสียงเป็น เสียงตรี เช่น นัก

ที่ประสมด้วยสระเสียงยาว พื้นเสียงเป็นเสียงโท เช่น ยาก

มีรูปวรรณยุกต์โทกำกับ เสียงจะเป็น ตรี

มีรูปวรรณยุกต์จัตวากำกับ เสียงจะเป็น จัตวา ( ไม่มีใช้ในภาษาไทย )

เขียนโดย ภาษาสยาม
วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 15:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 23:40 น.